

КЛЮЧОВИ ИЗЯВЛЕНИЯ ЗА КОНФЕРЕНЦИЯТА НА ДЕНЯ НА БЛАГОДАРНОСТТА 2025 Г.

**Това, от което се нуждаем днес, е актуалното, мигновено и живо видение за
небесния Христос като живата звезда.**

**Практичният Емануил е Духът на реалността като присъствието на завършения
Триединен Бог в нашия дух; Неговото присъствие е винаги с нас в нашия дух, не
само ден след ден, но и миг след миг.**

**Най-ясното откровение за Божествената Троица е в Матей 28:19: „Идете, прочее,
научете всичките народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия
Дух.“**

**Във вселената има два велики принципа – Божията власт и бунтът на Сатана;
Единственият спор между Бог и Сатана се отнася до властта.**

**Конспекти на съобщенията за Конференцията
за Деня на благодарността
27-30 ноември 2025 г.**

**Обща тема:
Всеобхватният Христос,
както Той е разкрит в Матей**

Първо Съобщение

Настоящето, мигновено и живо видение за Небесния Христос като живата звезда

Четене от Писанията: Матей 2:1-12; Числа 24:17; Бит. 1:14-19; Дан. 12:3;
Откр. 1:16, 20; 2:1, 28; 3:1; 22:16; 2 Петр. 1:19; Бит. 22:17; Юда 12-13

- I. След като Исус се роди във Витлеем, влъхви от изток пристигнаха в Йерусалим и казаха: „Къде е роденият Цар на юдеите? Защото видяхме звездата Му да изгрява и дойдохме да Му се поклоним“ (Мат. 2:2); Това беше изпълнението на Числа 24:17, където се казва: „Ще излезе звезда от Яков“; тази звезда се отнася до Христос:**
- А. Влъхвите не казаха: „Видяхме звезда“ или „Видяхме звездата“, а „Видяхме Неговата звезда“; Звездата е небесният Христос.
 - Б. Звездата, за която се говори в Матей 2:2, беше показана на тези учени мъже; тя не се яви на никой от народа на Израел; докато евреите имаха Писанията относно Христос и знаеха къде ще се роди Той (ст. 4-6), влъхвите видяха звездата на Христос.
 - В. Евреите имаха знанието в букви относно това къде ще се роди Христос (Мих. 5:2), но тези учени мъже от изток получиха живо видение за Него; в крайна сметка звездата ги отведе до мястото, където беше Христос (Мат. 2:1-12).
 - Г. Христос е истинското Слънце (Мал. 4:2), но строго погледнато, Той не се появява като слънце през епохата на нощта; по-скоро Той свети като звезда (Откр. 2:28); звездата свети през нощта, но показва, че денят идва (Рим. 13:11-14).
 - Д. Когато Христос дойде за първи път, Той се яви открито като звезда, но когато дойде втори път, Той ще бъде утринната звезда (Откр. 2:28; 22:16) за Своите победители, които очакват Неговото идване; за всички останали Христос ще се яви по-късно като слънце (Мал. 4:2; вж. Мат. 13:43).
- II. В Матей 2:1-12 се разкрива това, че да се намери Христос е въпрос на живот; не е въпрос само на доктринално познание на Библията:**
- А. Звездата се появи далеч от храма в Светата земя, далеч от еврейския религиозен център, от свещениците, книжниците, фарисеите и от всички религиозни хора; вместо това имаше звезда, показваща нещо от Христос в езическата земя.
 - Б. Просто да държим Библията в ръка и да прочетем Михей 5:2, където се казва, че Христос ще се роди във Витлеем, не е достатъчно; може да имаме Библията, но да пропуснем небесната звезда.
 - В. Звездата е живото откровение, живото видение, а не старото и мъртво доктринално познание на Писанията, не мъртвото познание от Михей 5:2; това, от което се нуждаем днес, не е просто библейско познание, а небесно видение, актуално, мигновено видение, живото видение, видението, на което човешките концепции никога не могат да ни научат.

- Г. Дори да имаме познанието на Писанията, все още се нуждаем от мигновената, настояща, жива звезда, която да ни заведе до самата улица и до самата къща, където е Исус.
- Д. След като получиха живото видение, влъхвите бяха подведени от човешките си разбирания и отидоха в Йерусалим, столицата на еврейския народ, където се предполагаше, че е техният цар; тяхното подвеждане причини убийството на много младенци – Мат. 2:16.
- Е. Когато пристигнаха в Йерусалим и попитаха къде ще се роди Юдейският Цар, Писанието казва, че „когато цар Ирод чу това, той се смути и целият Йерусалим с него“ – стих 3:
1. Когато чува тази новина, те трябваше да се възрадат; вместо това те се смутиха; това не е поради друга причина, освен че те не търсеха искрено Спасителя – вж. Пр. 4:23.
 2. Ако някой, който вярва в Господа, не е повлиян от Него като любов във вътрешните си емоции, той не е достоен да бъде наречен християнин – 2 Тим. 4:8; Марк 12:30; 1 Кор. 2:9.
 3. Един християнин, който очаква Господ да дойде или който очаква да бъде грабнат, трябва да приеме това като предупреждение – 2 Тим. 4:8; Тит 2:13; Откр. 2:28; 22:20; Мат. 24:40-44; 25:8-13.
- Ж. След като влъхвите бяха поправени от Писанията (2:4-6), те отидоха във Витлеем (ст. 8-9) и звездата им се яви отново и ги отведе до мястото, където беше Христос, „и когато видяха звездата, те се зарадваха твърде много с голяма радост“ (ст. 10):
1. Когато влъхвите бяха поправени от Писанията и върнати на правилния път, звездата им се яви отново; живото видение винаги съпътства Писанията.
 2. Свещениците бяха тези, които учеха хората на закона (Мал. 2:7), а книжниците бяха тези, които познаваха Писанията (Ездра 7:6); както свещениците, така и книжниците имаха знания относно раждането на Христос (Мат. 2:5-6), но за разлика от влъхвите от изток, те не видяха видението, нито имаха сърцето да търсят Христос.
 3. Независимо колко „библейски“ сме, ако загубим присъствието на Господа, ние сме абсолютно на грешен път; Новозаветният начин да намерим и следваме Господа е постоянно да пребъдваме в Неговото скрито присъствие – Йоан 5:39-40; Ис. 45:15; Изх. 33:11, 14; вж. 2 Кор. 5:16.
 4. Лесно е да се натрупат библийски знания, но ако искаме да имаме живо водителство, трябва да живеем в интимна връзка с Господа; трябва да бъдем едно с Него – Мат. 2:10-14.
 5. Влъхвите видяха Христос и Му се поклониха; след това бяха предупреждени от Бог насън, че не трябва да се връщат при Ирод, затова си тръгнаха в собствената си страна „по друг път“ (ст. 12); след като веднъж сме видели Христос, никога вече няма да поемем по същия път, пътя на религията отделно от Христос, но винаги ще поемаме по друг път.

III. Верните последователи на Христос са блестящи и живи звезди, тези, които следват Христос като блестящата и жива звезда, която да бъде Неговият дубликат – Дан. 12:3; вж. Бит. 22:17:

- А. Живите звезди следват небесното, живо, настояще и мигновено видение за Христос като централността и универсалността на Божията икономика – Деян. 26:16-18; Кол. 1:17б, 18б.

- Б. Живите звезди са тези, които благославят Божия народ; колкото повече хвалим Господа за Божия народ и говорим добре за него с вяра, толкова повече поставяме себе си под Божието благословение – Чис. 24:9; Бит. 12:2-3; 22:17.
- В. Живите звезди се вслушват в пророческото слово на Писанията „като на светилник, светещ в тъмно място“, така че Христос, като утринната звезда, да изгрява в сърцата им ден след ден; ако се вслушваме в словото в Библията, Той ще изгрее в сърцата ни, за да свети в тъмнината на отстъпничеството, където сме днес, преди действителното Му явяване като утринната звезда – 2 Петр. 1:19; Йоан 6:63; Откр. 2:28; 22:16; 2 Тим. 4:8:
1. Според принципа на утринната звезда, християнинът трябва да става рано, защото ранната сутрин е най-доброто време за среща с Господа (за общение с Бога, за хваление и пеене, за молитва - четене на Библията със служението и за молитва към Господа) - П. П. 7:12; Пс. 5:1-3; 57:8-9; 59:16-17; 63:1-8; 90:14; 92:1-2; 108:2-3; 143:8; Изх. 16:21.
 2. Господ тайно ще даде Себе Си като утринната звезда на онези, които Го обичат и които бдят и чакат, за да могат да вкусят свежестта на Неговото присъствие при завръщането Му след дълго отсъствие - 1 Сол. 5:6; Откр. 2:28; 3:2-3; 16:15.
- Г. Живите звезди се наслаждават на и са изпълнени със седмкратно усиления Дух, който да ги направи интензивно живи и силно блестящи за Божията сграда – 3:1; 4:5; 5:6.
- Д. Живите звезди са посланиците на църквите, тези, които се наслаждават на и преживяват пневматичния Христос като Божия Посланик и като свежото послание от Бога, за да могат да разпространяват пряното послание от Бог и да представят Христос на Божия народ за свидетелството на Исус – 1:16, 20; 2:1; Мал. 3:1-3.
- Е. Живите звезди вземат „велики решения в сърцето“ и имат „големи сърдечни търсения“; те са любящи Бога и са като „звездите... по техните пътища“ да се борят заедно с Бога срещу Неговия враг, за да могат да бъдат „като слънцето / Когато изгрява в силата си“ и да бъдат тези, които „блестят като слънцето в царството на своя Отец“ – Съдии 5:15-16, 20, 31; Дан. 11:32; Мат. 13:43.
- Ж. Живите звезди са онези, които се боят от Йехова и чуват гласа на Неговия слуга, уповавайки се на Йехова, за да имат светлина, докато ходят в тъмнината – Ис. 50:10-11; Пс. 139:7-12, 23-24:
1. Тези, които сами си създават светлина и ходят в собствената си светлина, вместо в Божията светлина, ще страдат от мъки – Ис. 50:11.
 2. Това трябва да бъде предупреждение за нас, за да можем да ходим в светлината, дадена ни от Бога, а не в светлината, която ние си създаваме; „Елате и нека ходим в светлината на Йехова“ – 2:5.
3. Живите звезди са символизирани от звездите, които бяха установени на четвъртия ден от Божието възстановяване с Неговото по-нататъшно творение, в което те управляват чрез блясъка си; където има блясък, го има управлението за растежа на живота – Бит. 1:14-19:
1. Сиянието на Господ Исус на планината на Преображението беше идването на царството в сила; Това сияние всъщност е управляващото присъствие на Триединния Бог – Матей 17:1-8; Марк 9:1-8.
 2. Божието царство като Божието управление, Божието царуване, с всичките му благословения и наслаждение, е сиянието на Господ Исус и разпространението на Господ Исус чрез Неговото засияване над нас.

3. Царството е сиянието на реалността на Господ Исус; винаги когато Той сияе над нас и ние сме под това сияние, ние сме в царството под Божието управление и Бог царува в нас за нашия растеж в живота.
- И. От отрицателната страна има някои, които са „блуждаещи звезди“ – Юда 12-13:
1. Метафората на блуждаещите звезди показва, че лутащите се учители, отстъпниците, не са били здраво утвърдени в непроменимите истини на небесното откровение, а са се скитали сред Божиите звездоподобни хора.
 2. Лутащите се отстъпници са блуждаещи звезди днес, но в крайна сметка те ще бъдат затворени в мрака на тъмнината, който е бил запазен за тях за вечността.
 3. Всеки, който не учи, че местните църкви не са целта на Божиата икономика, а само процедурата за достигането на целта на реалността на Тялото Христово, не отговаря на нуждата от Божието служение в настоящата епоха; всеки, който ни възпира от смесването на църквите с реалността на Тялото Христово, е една скитаща звезда; истинските звезди са тези, които обръщат мнозина към праведност, тези, които не отклоняват хората, а ги насочват по правилния път.
 4. Днес живата Звезда и живите звезди не са далеч от нас – те са във и със местните църкви като практическото изражение на Тялото Христово (Откр. 1:11, 20); сред всички местни църкви има някои живи звезди; просто трябва да се свържем с тях и да поддържаме връзка с тях; те ще ни отведат до мястото, където е Исус.
- Й. Нека Господ бъде милостив към нас, за да можем винаги да бъдем държани в правилния път, за да се срещнем с Господа, да Му се покланяме и да Му предлагаме любовта си; Нека Господ направи всички нас като влхвите, следващи живата звезда, за да открием и направим нови открития за Христос, за да можем да станем Неговия дубликат като живите звезди – вж. Еф. 5:8-9; Йер. 15:16а.

Второ Съобщение
Христос като Лекарят и Младоженецът

Четене от Писанията: Мат. 9:10-13, 15; Откр. 19:7-9

I. Евангелието от Матей разкрива, че Христос е против религията и че нещата, свързани с Христос, са извън религията:

- А. Раждането на Христос, намирането на Христос, препоръчването на Христос и следването на Христос всичките бяха извън религията – 1:18-23; 2:1-12; 3:1-12; 4:12-22.
- Б. Всяка мисъл за правене на нещо по чудо в религията е изкушение от дявола – ст. 5-7.
- В. Като Лекар и Младоженец, Христос е против религията – 9:12, 15.
- Г. Господ Исус не се интересува от религиозните традиции; Него Го е грижа за вътрешната реалност – 15:1-20.

II. Матей 9:10-13 показва, че можем да преживеем и да се наслаждаваме на Христос като Лекарят:

- А. Призовавайки хората да Го следват за царството, Господ Исус служи като Лекар, а не като Съдия.
- Б. Съдът на съдията е според правдата, докато изцелението на лекаря е според милост и благодат.
- В. Христос дойде да служи като Лекар, да ни изцелява, възстановява, съживява и спасява, за да можем да бъдем преустроени, за да бъдем Неговите нови и небесни граждани, с които Той установява Небесното Си царство на тази покварена земя.
- Г. „Но идете и се научете какво означава това: „Милост искам, а не жертва“ - стих 13:
 - 1. Господ Исус изцелява нашата духовна болест, болестта на греха.
 - 2. Между греха и смъртта има всякакви болести, немощи и недъзи.
 - 3. Господ Исус прощава греховете ни и ни изцелява по всякакъв начин.
 - 4. Като грешници, ние сме напълно болни, защото сме заболели физически, духовно, морално и психически, но Исус, Прощаващият и Лекарят, е способен да изцели всичките ни болести.
 - 5. Като наш Лекар, Господ ни лекува главно в духа и душата ни, а не главно в тялото ни.
 - 6. Въпреки че Господ може да ни изцели или не в тялото ни, Той винаги е готов да ни изцели във всяка част от духа и душата ни.
 - 7. Изцелението на Господа като наш Лекар не е главно физическо, а духовно; Той е Този, който лекува духовните ни болести.
- Д. Опитът на Павел в по-късното му служение му помага да оцени правилно Христос като Лекар на вярващите:
 - 1. Във 2 Тимотей 4:20б Павел казва: „Трофим оставих болен в Милет.“
 - 2. Апостол Павел остави такъв близък човек в болест, без да упражни изцелителна молитва за него.
 - 3. Павел също не използва своята изцелителна дарба (Деян. 19:11-12), за да излекува Тимотей от стомашното му заболяване; вместо това Павел го инструктира да поеме по естествения път за изцеление (1 Тим. 5:23).
 - 4. Павел насърчи Тимотей да отпие малко вино и остави Трофим в Милет.
 - 5. Павел се грижеше за своите съработници по много човешки начин.

6. Причината Павел да се грижи за тях по този начин е, че по време на страдание Павел и неговите съработници бяха под дисциплината на вътрешния живот, а не под силата на външната дарба.
 7. Първото е от благодатта на живота; второто е от дарбата на сила – чудотворната сила.
 8. Опитът на Павел би трябвало да ни помогне да видим, че в по-голямата си част Христовото изцеление днес е за духа и душата.
 9. Ако видим това видение, ще се доверим на Христос и ще Го преживеем като нашия Лекар.
- Е. Като нашия Лекар, Христос има лечебна власт:
1. Неговото изцеление не е просто въпрос на сила, а и на власт.
 2. Няма нужда Той да ни докосне директно, за да ни изцели.
 3. Той трябва само да каже едно слово и Неговата власт идва с Неговото слово, за да ни изцери – Мат. 8:8.
 4. Нашият Лекар ни лекува със Своята власт.

III. В Матей и Откровение Христос е разкрит като Младоженецът – 9:15; Откр. 19:7-9:

- А. Матей 25:1 е допълнително слово относно Господ Исус като Младоженецът:
1. Този стих разкрива, че Господ ще се върне като Младоженеца, като най-приятната и привлекателна личност.
 2. Библията разкрива, че Христос е Бог, въплътен, за да придобие невестата.
 3. Следователно, статутът на Христос е този на Младоженец.
 4. Като Младоженецът, Той е най-приятната личност за нашето наслаждение.
 5. Трябва да ценим Христос не само като нашия Лекар за възстановяването на живота, но и като нашия Младоженец за живото наслаждение в Неговото присъствие.
- Б. Откр. 19:7-9 разкрива Христос като Младоженецът:
1. Тези стихове разкриват, че Господ Исус е Агнето като Младоженецът.
 2. Христос е представен както като Агнето, така и като Младоженецът.
 3. В Евангелието на Йоан Христос е разкрит както като Агнецът, който дойде да отнеме греха, така и като Младоженецът, който дойде, за да придобие невестата.
 4. Агнецът е за изкупление, а Младоженецът е за сватбата.
 5. Изкуплението бе извършено от Христос като Божия Агнец и сватбата ще се състои, когато Христос, като идващия Младоженец, ще вземе Своята невеста.
 6. Като Младоженецът, Христос трябва да има сватба; нашата позиция е тази на невестата, а позицията на идващия Христос е тази на Младоженеца.
 7. Ние сме на земята и сме подготвени да станем невестата, която да Го посрещне, а Той е на престола на третото небе, готов да дойде като Младоженеца, за да ни посрещне.
 8. Той идва като Младоженеца, а ние отиваме като невестата – Мат. 25:1

Трето Съобщение

Исус – името на Царя-Спасител, дадено Му от Бог и Емануил – името на Царя-Спасител, както е наречен от човека

Четене от Писанията: Мат. 1:21, 23; 18:20; 28:20

I. ”Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус, защото Той е, който ще спаси народа Си от греховете му”:

- А. Исус е гръцкият еквивалент на еврейското име Йешуа, което означава „Йехова, Спасител“ или „спасението на Йехова“; Исус е Йехова, който става наш Спасител и нашето спасение – Рим. 10:12-13; 5:10; вж. Фил. 1:19.
- Б. Името Исус включва името Йехова, което означава „Аз съм, Който съм“, което показва, че Йехова е Самосъществуващият и Вечносъществуващ, Този, Който е бил в миналото, Който е в настоящето и Който ще бъде в бъдещето за вечността – Изх. 3:14; Откр. 1:4:
 - 1. Йехова е единственият, който е и който не зависи от нищо друго освен от Себе Си; трябва да упражняваме духа си на вяра, за да вярваме, че „Той е“, а ние „не сме“; Той е единственият, уникалният, във всичко, а ние сме нищо – Евр. 11:6.
 - 2. Като Аз Съм, Той е всеобхватният, реалността на всяко положително нещо и на всичко, от което се нуждаят Неговите хора – Йоан 6:35; 8:12; 10:14; 11:25; 14:6.
 - 3. Можем да кажем, че ние, вярващите, имаме един подписан чек с празно място за сумата и можем да попълним каквото ни е необходимо; това, което ни и нужно, е Исус, като светлината, живота, силата, мъдростта, светостта или праведността; всичко, от което се нуждаем, се намира в името на Исус.
- В. Исус е нашият Исус Навин, Този, който ни води в покой, който е Самият Той като добрата земя за нас – Евр. 4:8; Мат. 11:28-29.
- Г. Името на Господа, Неговата личност, е всеобхватният съставен Дух – П. П. 1:3; Изх. 30:23-30; Фил. 1:19.
- Д. Името на Исус е над всяко име – 2:9-10:
 - 1. Името на Исус е, за да вярваме в него – Йоан 1:12.
 - 2. Името на Исус е, за да бъдем кръстени в него – Деян. 8:16; 19:5.
 - 3. Името на Исус е, за да бъдем спасени – 4:12.
 - 4. Името на Исус е, за да бъдем изцелени – 3:6; 4:10.
 - 5. Името на Исус е, за да бъдем умити, осветени и оправдани – 1 Кор. 6:11.
 - 6. Името на Исус е, за да Го призоваваме – Рим. 10:13; 1 Кор. 1:2; Деян. 9:14; Бит. 4:26.
 - 7. Духът е небесният въздух, който дишаме; като упражняваме духа си, за да призоваваме името на Господа, ние вдишваме Духа и по този начин получаваме Духа – Йоан 20:22; Гал. 3:2; 1 Сол. 5:17; Плач. Ер. 3:55-56; Химни, #255.
- Е. Целта на призоваването на името на Господа е, за да:
 - 1. Да бъдем спасени – Рим. 10:13.
 - 2. Да бъдем избавени от беда, проблеми, скръб и болка – Пс. 18:6; 118:5; 86:7; 50:15; 81:7; 116:3-4.
 - 3. Да участваме в Господната милост, Неговата милост – 86:5.
 - 4. Да участваме в спасението на Господа - 116:2, 4, 13, 17.

5. Да приемем Духа - Деян. 2:17, 21.
6. Да пием духовната вода и да ядем духовната храна за удовлетворение - Ис. 55:1-2, 6.
7. Да се наслаждаваме на богатствата на Господа - Рим 10:12; 1 Кор. 12:36; Втор. 4:7; Пс. 145:18.
8. Да бъдем раздвижени - Ис. 64:7.
9. Името на Исус е за нас да се молим в него - Йоан 14:13-14; 15:16; 16:24.
10. Името на Исус е за да бъдем събрани в него - Мат. 18:20.
11. Името на Исус е за да изгонваме демони - Деян. 16:18.
12. Името на Исус е за нас да говорим смело – 9:27.

Ж. Сатана мрази името на Исус:

1. Сатана използва хората, за да атакува името на Исус – вж. 26:9.
2. Религиозните хора атакуваха името на Исус, забранявайки на вярващите да проповядват или поучават в това име – 4:17-18; 5:40.
3. Когато апостолите бяха преследвани, те се радваха, че бяха сметени за достойни да бъдат опозорени заради името на Исус – ст. 41; 15:26.
3. Господ Исус похвали победителите във Филаделфия, защото не се отрекоха от името Му – Откр. 3:8:
 1. Възстановената църква е изоставила всички имена, освен това на Господ Исус Христос, принадлежащо абсолютно на Господа.
 2. Да се деноминира църквата, като се приема каквото и да е име, различно от Господното, е духовно блудство; църквата, като чистата девица, сгодена за Христос (2 Кор. 11:2), не трябва да има друго име освен това на своя Съпруг.

II. „Ето, девицата ще зачене и ще роди син, и ще Го нарекат Емануил (което се превежда: Бог с нас)“ - Мат. 1:23:

- А. Исус беше името на Царя-Спасител, дадено Му от Бог, докато Емануил беше името на Царя-Спасител, както бе наречен от човека - стих 23.
- Б. Матей е книга за Емануил - Бог, възплътен, за да бъде с нас - стихове 21-23.
- В. Емануил е всеобхватен - Фил. 1:19:
 1. Той е първо нашият Спасител (Лука 2:11), след това нашият Изкупител (Йоан 1:29; Рим. 3:24), след това нашият Животодарител (1 Кор. 15:45б) и след това всеобхватният, обитаващ в нас Дух (Йоан 14:16-20; Рим. 8:9-11).
 2. Всъщност, съдържанието на целия Нов Завет е Емануил (Мат. 1:23; 18:20; 28:20; Откр. 21:3) и всички вярващи в Христос, като части на Христос, са част от този велик Емануил, съвкупния Христос (1 Кор. 12:12; Кол. 3:10-11).
- Г. Практическият Емануил е Духът на реалността като присъствието на завършения Триединен Бог в нашия дух; Неговото присъствие е винаги с нас в нашия дух, не само ден след ден, но и миг след миг – Йоан 1:14; 14:16-20; 1 Кор. 15:45б; 2 Тим. 4:22:
 1. Той е с нас в нашите събирания – Мат. 18:20.
 2. Той е с нас през всичките дни – 28:20.
 3. Той е с нас в нашия дух – 2 Тим. 4:22:
 - а. Днес нашият дух е земята на Емануил – Ис. 8:7-8.
 - б. Тъй като Бог е с нас, врагът никога не може да завладее земята на Емануил – ст. 10; вж. 1 Йоан 5:4; Йоан 3:6.
 4. Можем да се наслаждаваме на присъствието на Триединния Бог, като се събираме заедно за проповядването на Неговото свято Слово – Мат. 18:20; 28:20; Пс. 119:30; Деян. 6:4.

5. Ние се наслаждаваме на благодат и мир чрез Духа като присъствието на Триединния Бог – Гал. 6:18; Деян. 9:31.
 6. Водителството и свидетелството на Духа са Неговото присъствие – Рим. 8:14, 16.
 7. Ние се наслаждаваме на раздаването на Триединния Бог чрез Неговото присъствие като Дух – 2 Кор. 13:14.
- Д. За да живеем с Христос като Емануил, трябва да бъдем в Неговото божествено присъствие, което е животворящият Дух като завършека на Триединния Бог – Гал. 5:25:
1. За да живеем с Христос, ние все още живеем, но не от себе си, а чрез Христос, живеещ в нас и с нас като Емануил; Триединният Бог не може да изпълни намерението Си да раздаде Себе Си в нашето същество извън нас; следователно, Неговото присъствие трябва да бъде вътрешно – 2:20.
 2. Емануил е нашият живот и личност, а ние сме Неговият орган, живеещ заедно с Него като една личност; нашата победа зависи от Емануил, присъствието на Исус.
 3. Ако имаме Господното присъствие, имаме мъдрост, прозрение, далновидност и вътрешно познание за нещата; Господното присъствие е всичко за нас – 2 Кор. 2:10; 4:6-7; Гал. 5:25; Бит. 5:22-24; Евр. 11:5-6.
- Е. Ако искаме да влезем във, да притежаваме и да се наслаждаваме на всеобхватния Христос като реалността на добрата земя, трябва да го направим чрез присъствието на Господа; Господ обеща на Моисей: „Моето присъствие ще върви с теб и аз ще ти дам почивка“ (Изх. 33:14); Божието присъствие е Неговият път, „картата“, която показва на Неговия народ пътя, който трябва той да поеме:
1. За да спечелим и притежаваме напълно Христос като всеобхватната земя за Божията сграда, трябва да се придържаме към принципа, че Божието присъствие е критерият за всеки въпрос; независимо какво правим, трябва да обърнем внимание дали имаме Божието присъствие или не; ако имаме Божието присъствие, имаме всичко, но ако загубим Божието присъствие, губим всичко – Мат. 1:23; 2 Тим. 4:22; Гал. 6:18; Пс. 27:4, 8; 51:11.
 2. Присъствието на Господ, усмивката на Господа, е управляващият принцип; трябва да се научим да бъдем опазвани, да бъдем управлявани, да бъдем направлявани и да бъдем водени от прякото, непосредствено присъствие на Господа – 27:8; 80:3, 7, 17-19.
 3. Като представител на царувания аспект на зрелия живот, Йосиф се наслаждаваше на Господното присъствие, а с него и на властта, благоденствието и благословението на Господа – Бит. 39:2-5, 21; Деян. 7:9.
 4. Моисей беше човек, много близък до Божието сърце и според Божието сърце; следователно той имаше Божието присъствие в пълна степен – Изх. 33:11.
 5. Апостол Павел беше човек, който живееше и действаше в Христовото присъствие според околочията на цялата Му личност, изразен в Неговите очи – 2 Кор. 2:10.
 6. „В младостта си бях учен на различни начини да побеждавам, да бъда победоносен, да бъда свят и да бъда духовен. Обаче нито един от тези начини не проработи... Нищо не работи освен присъствието на Господа. Неговото присъствие с нас е всичко“ – „Животоизучаване на Исус Навин“, 2-ро издание, стр. 50.

Ж. Целият Нов Завет е Емануил и ние сега сме част от този велик Емануил, който ще се завърши в Новия Йерусалим в новото небе и новата земя за вечността; Новият Завет започва с един Богочовек, който е „Бог с нас“, и завършва с един велик Богочовек, Новият Йерусалим, който е „Йехова е там“ – Матей 1:23; 1 Кор. 6:17; Деян. 9:4; 1 Тим. 3:15-16; Откр. 21:3, 22; Езек. 48:35.

Четвърто Съобщение

Христос като центърът на преработения Триединен Бог

Четене от Писанията: Мат. 28:19; 1 Кор. 15:45; 2 Кор. 3:17; 13:14

I. Най-ясното откровение на Божествената Троица е в Матей 28:19: „Идете, научете всичките народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух“:

А. „В името“ обозначава личността:

1. Да бъдеш кръстен означава да бъдеш кръстен в името, личността на Отца, Сина и Светия Дух, в органичното единство с преработения Триединен Бог.
2. Думата „във“ в 28:19 обозначава единство, както е в Римляни 6:3, Галатяни 3:27 и 1 Коринтяни 12:13.
3. Да кръщаваме хората в името на Триединния Бог, означава да ги кръщаваме в духовно и мистично единство с Него.
4. В Матей 28:19 има едно име за Божествената Троица:
 - а. Името е тоталността на Божественото Същество, еквивалентно на Неговата личност.
 - б. Да кръщаваш вярващите в името на Триединния Бог означава да ги потопиш във всичко, което Триединният Бог е.

Б. Бог е три-в-едно – 2 Кор. 13:14:

1. В Матей 28:19 Господ говори за три личности – Отец, Син и Свети Дух.
2. Когато Той говори тук за името на Отец, Сина и Светия Дух, името е в единствено число в оригиналния текст.
3. Това означава, че Отца, Сина и Духа са трима, но името е едно.
4. Едно име за три личности е наистина тайнствено и това разкрива, че Бог е триединен.
5. Това име включва тримата – Отец, Син и Свети Дух.
6. Въпреки че Бог е уникално един, все пак Той има три личности – Отец, Син и Дух.

II. Като вярващи в Христос, ние сме били кръстени в преработения Триединен Бог:

- А. Поръчението, дадено в Матей 28:19, бе дадена от Господ Исус след като Той влезе във възкресение, което е завършването на процеса на Триединния Бог.
- Б. Триединният Бог премина през процес, който започна с възплъщение, включваше човешки живот и разпятие и завърши с възкресение.
- В. Във възкресение, Христос, възплъщението на Триединния Бог, стана животворящ Дух – 1 Кор. 15:45; 2 Кор. 3:17.
- Г. Този Дух е завършекът на Триединния Бог, за да могат вярващите да бъдат кръстени в Божествената Троица.
- Д. Да бъдем кръстени в личността на Триединния Бог означава да бъдем кръстени във всеобхватния, завършен Дух, който е крайният завършек на преработения Триединен Бог:
 1. Това означава да бъдем кръстен в богатството на Отца, в богатството на Сина и в богатството на Духа.
 2. Като кръстени, ние сега сме в органичен съюз с Триединния Бог; следователно, всичко, което има Отец, всичко, което има Синът, и всичко, което има Духът, е станало наше.

- Е. Да бъдем кръстени в името на Триединния Бог означава да бъдем поставени в мистичен съюз с Него и да придобием всичко, което Бог е, в нашето същество.

III. Христос е центърът на преработения Триединен Бог – 2 Кор. 13:14:

- А. Преработен се отнася до ключовите стъпки, през които е преминал Триединният Бог:
1. Преди Неговото въплъщение, Бог беше непреработен, имащ божествената природа, но не и човешката, но чрез въплъщение, човешки живот, разпятие, възкресение и възнесение, Триединният Бог беше преработен и завършен.
 2. В Откровение Триединният Бог е преработеният и завършен Триединен Бог с божественост, човечност, човешки живот, всеобхватна смърт, мощно възкресение и трансцендентно възнесение – 1:4-5.
- Б. Преработеният и завършен Триединен Бог е Духът – 22:17а; Йоан 7:39:
1. Духът е съвкупността, целостта от всички елементи на титлите на Божия Дух – Мат. 3:16; 10:20; Лука 1:35; 4:18; Рим. 8:9; Гал. 4:6.
 2. Като завършеността на преработения и завършен Триединен Бог, Духът е благословието на Божията новозаветна икономика – 3:14.
- В. Триединният Бог в Откровение е съграждащият и съграден Бог – 21:18-19а, 21:
1. Библията завършва в Новия Йерусалим, който е Самият Бог, който беше в началото – Бит. 1:1; Откр. 21:10:
 - а. Единственият Бог в крайна сметка се разширява и разпростира в един град за Своето вечно изражение.
 - б. В Своята икономика Бог се е превърнал в Новия Йерусалим – ст. 10.
 - в. В Новия Йерусалим Триединният Бог е внедрен в Своите избрани и изкупени хора – ст. 18-19а, 21а.
 2. Бог, който е станал Новият Йерусалим, е строящият и съграден Бог – 2 Царе 7:12, 14а; Мат. 16:18; Еф. 3:17:
 - а. Преработеният и завършен Триединен Бог като източника, елемента и същността, съгражда църквата, като вгражда Себе Си в нашето същество – ст. 17.
 - б. Бог изпълнява желанието Си да вгради Себе Си в Христос в нашето същество и да вгради нас в Своето същество; в крайна сметка резултатът от това съграждане ще бъде Новият Йерусалим – Откр. 21:2, 10.
- Г. В книгата Откровение имаме крайното откровение на Божествената Троица за божественото раздаване – 22:1-2; 7:17а; 21:6б; Йоан 4:14б:
1. Божественото раздаване е Божието предаване на Него Самия в Неговия избран и изкупен народ като техния живот, жизнено снабдяване и всичко за тях - 2 Кор. 13:14.
 2. В божественото раздаване, Отца е източникът, Синът е потокът, а Духът е течението.

Пето Съобщение

Христос като Този, Който ни дава почивка

Четене от Писанията: Бит. 1:26, 31-2:2; Мат. 11:28-30; Изх. 31:12-17

I. Матей 11:28-30: “Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко. - Мат. 11:28-30:

- А. “Отрудени“ тук се отнася не само до усилието в стремежа да се спазват заповедите на закона и религиозните разпоредби, но и до усилието на борбата да се постигне успех във всяка работа; който се труди така, винаги е тежко обременен.
- Б. След като Господ възхвали Отца, утвърждавайки пътя на Отца и обявявайки божествената икономика (ст. 25-27), Той призова този вид хора да дойдат при Него за почивка.
- В. Почивката се отнася не само до освобождаване от труда и бремето под закона или религията или под каквато и да е работа или отговорност, но и до съвършен мир и пълно удовлетворение.
- Г. Да вземеш Господното иго означава да приемеш волята на Отца; това не означава да бъдеш регулиран или контролиран от каквото и да е задължение на закона или религията или да бъдеш поробен от каквото и да е работа, а да бъдеш ограничен от волята на Отца.
- Д. Господ живя такъв живот, без да се грижи за нищо друго освен за волята на Своя Отец (Йоан 4:34; 5:30; 6:38); Той се подчини изцяло на волята на Отца (Матей 26:39, 42); следователно, Той ни моли да се учим от Него:
1. Вярващите имитират Господа в духа си, като вземат Неговото иго – Божиата воля – и се трудят за Божието дело според Неговия модел – 11:29а; 1 Пет. 2:21.
 2. Господ, който е бил покорен и послушен на Отца през целия Си живот, ни е дал Своя живот на покорство и послушание – Фил. 2:5-11; Евр. 5:7-9.
 3. Христос е бил първият Богочовек, а ние сме многото Богочовеци; трябва да се учим от Него в Неговото абсолютно подчинение на Бога и Неговото пълно удовлетворение от Бога.
 4. Бог върши в нас това, което е угодно в Неговите очи чрез Исус Христос, за да можем да вършим Неговата воля (13:20-21); Бог изработва в нас както желанието, така и работата за Неговото благоволение (Фил. 2:13).
- Е. Да бъдеш кротък или нежен означава да не се съпротивляваш на противопоставянето, а да бъдеш смирен означава да нямаш самочувствие; по време на цялото противопоставяне Господ беше кротък и през цялото Му отхвърляне Той беше смирен по сърце.
- Ж. Той се подчини изцяло на волята на Своя Отец, без да иска да прави нищо за Себе си или да очаква да спечели нещо за Себе Си; следователно, независимо от ситуацията, Той имаше покой в сърцето Си; Той беше напълно удовлетворен от волята на Отца.
- З. Покоят, който намираме, като поемаме Господното иго и се учим от Него, е за нашите души; това е вътрешен покой; не е нещо просто външно по природа.
- И. Ние се учим от Господа според Неговия пример, не чрез нашия природен живот, а чрез Него като нашия живот във възкресение – Еф. 4:20-21; 1 Пет. 2:21.

- Й. Господното иго е волята на Отца, а Неговото бреме е делото за изпълнение на волята на Отца; такова иго е лесно, не горчиво, а такова бреме е леко, не тежко.
- К. Гръцката дума за лесно означава „годно за употреба“; следователно, добро, мило, меко, нежно, лесно, приятно – за разлика от твърдо, сурово, остро, горчиво.
- Л. Ако вземем Господното иго (волята на Отца) върху себе си и се поучим от Него, ще намерим покой за душите си; игото на Божията икономика е такова; всичко в Божията икономика не е тежко бреме, а наслаждение.

II. В Изход 31:12-17, след дълъг разказ относно съграждането на Божието обиталище, има повторение на заповедта да се пази Съботата; според Колосияни 2:16-17, Христос е реалността на съботната почивка; Той е нашият завършек, почивка, тишина и пълно удовлетворение – Евр. 4:7-9; Ис. 30:15a:

- А. Фактът, че споменаването на Съботата следва заповедта за строителната работа на скинията, показва, че Господ казваше на строителите, на работниците, да се научат как да почиват с Него, както са и работили за Него.
- Б. Ако знаем само как да работим за Господа, но не знаем как да почиваме с Него, ние действаме противно на божествения принцип:
1. Бог си почива на седмия ден, защото беше завършил делото Си и беше доволен; Божията слава се прояви, защото човекът имаше Неговия образ и Неговата власт щеше да бъде упражнена за покоряването на Неговия враг, Сатана; Докато човек изразява Бог и се справя с Божия враг, Бог е удовлетворен и може да си почине – Бит. 1:26, 31 – 2:2.
 2. По-късно седмият ден беше отбелязван като Съботата (Изх. 20:8-11); Божият седми ден беше първият ден на човека.
 3. Бог беше подготвил всичко за наслаждението на човека; след като човекът беше създаден, той не се присъедини към Божието дело; той влезе в Божията почивка.
 4. Човекът е създаден не първо за да работи, а за да се насити с Бог и да си почива с Бог (вж. Мат. 11:28-30); Съботата е създадена за човека, а не човекът за Съботата (Марк 2:27).
- В. В Изход 31:17 се казва: „В шест дни Господ направи небето и земята, а на седмия ден си почива и се освежи“:
1. Съботата беше не само почивка за Бога, но и освежаване за Него.
 2. Бог си почива, след като делото Му на сътворението беше завършено; Той погледна делото на Своите ръце, небесата, земята и всички живи същества, особено човека, и каза: „Много добре!“ – Бит. 1:31.
 3. Бог се освежи с човека; Бог създаде човека по Свой образ с дух, за да може човекът да има общение с Него; следователно човекът беше Божието освежаване – ст. 26; 2:7; вж. Йоан 4:31-34.
 4. Бог беше „ерген“, преди да създаде човечеството (вж. Бит. 2:18, 22); Той искаше човекът да Го приеме, да Го обича, да бъде изпълнен с Него и да Го изразява, за да стане Неговата съпруга (2 Кор. 11:2; Еф. 5:25); във вечността в бъдещето Бог ще има съпруга, Новия Йерусалим, която е наречена съпругата на Агнето (Откр. 21:9-10).
 5. Човекът беше като освежаваща напитка, която да утоли Божията жажда и да Го задоволи; когато Бог завърши делото Си и започна да си почива, Той имаше човека за Свой спътник.
 6. За Бог седмият ден беше ден за почивка и освежаване; обаче за човека, Божия спътник, денят за почивка и освежаване беше първият ден; първият ден на човека беше ден за наслаждение.

- Г. Божествен принцип е, че Бог не ни моли да работим преди да сме се насладили; след пълното наслаждение на Него и в Него, можем да работим заедно с Него:
1. Ако не знаем как да се наслаждаваме с Бог, как да се наслаждаваме на Самия Бог и как да се изпълним с Бог, няма да знаем как да работим с Него и да бъдем едно с Него в Неговото божествено дело; човекът се наслаждава на това, което Бог е постигнал в Неговото дело.
 2. В деня на Петдесетница учениците бяха изпълнени с Духа, което означава, че те бяха изпълнени с наслаждението на Господа; понеже те бяха изпълнени с Духа, другите хора си мислеха, че те бяха пияни с вино – Деян. 2:4а, 12-13.
 3. Всъщност те бяха изпълнени с наслаждението на небесното вино; едва след като бяха изпълнени с това наслаждение, те започнаха да работят с Бога в единство с Него; Петдесетницата беше първият ден от осмата седмица; следователно, що се отнася до деня на Петдесетница, виждаме принципа на първия ден.
 4. За Бог това е въпрос на работа и почивка; за човека - това е въпрос на почивка и работа.
- Д. Вършейки Божието божествено дело за съграждане на църквата, символизирано от работата по съграждането на скинията, ние трябва да носим знак, който да показва, че сме Божи народ и че се нуждаем от Него; тогава ще можем да работим не само за Бог, но и с Бог, като бъдем едно с Бог; Той ще бъде нашата сила за работа и нашата енергия за труд:
1. Ние сме Божия народ и трябва да носим върху себе си знак, че се нуждаем от Него, за да бъде Той нашето наслаждение, сила, енергия и всичко останало, за да можем да работим за Него, за да Го почитаме и прославяме.
 2. Съботата означава, че преди да работим за Бог, трябва да се наслаждаваме на Бог и да бъдем изпълнени с Него; Петър проповядва евангелието чрез изпълващия Бог, изпълващия Дух; Следователно, Петър имаше знак, че е Божи съработник и неговото проповядване на евангелието беше чест и слава за Бог – стих 14.
 3. Като Божи народ, ние трябва да носим знак, че си почиваме с Бога, наслаждаваме се на Бог и сме изпълнени първо с Бог, а след това работим със Самия Този, който ни изпълва; освен това, ние не само работим с Бог, но и работим като тези, които са едно с Бог.
 4. Когато говорим на Божия народ, ние винаги трябва да се стремим да носим знака, че нашият Господ е нашата сила, нашата енергия и всичко, което имаме за служението на словото – 2 Кор. 13:3; Деян. 6:4.
- Е. Спазването на Съботата е също така едно вечно споразумение или завет, който уверява Бог, че ще бъдем едно с Него, като първо се наслаждаваме на Него и се изпълваме с Него, а след това работим за Него, с Него и в единство с Него – Изх. 31:16:
1. Сериозен проблем е да работим за Господа сами, без да Го приемаме и да Му се наслаждаваме, като Го пием и ядем – вж. 1 Кор. 12:13; Йоан 6:57.
 2. Докато Петър говореше в деня на Петдесетница, той вътрешно участваше в Исус, пиеше и ядеше от Него.
- Ж. Съботата е и въпрос на освещение (Изх. 31:13); когато се наслаждаваме на Господа и след това работим с Него, за Него и като сме едно с Него, спонтанно се освещаваме, отделяме се за Бога от всичко обикновено и се насищаме с Бога, за да заменим всичко плътско и природно.

3. В църковния живот можем да правим много неща, без първо да се наслаждаваме на Господа и без да Му служим, като сме едно с Господа; Този вид служба води до духовна смърт и загуба на общението в Тялото (ст. 14-15).
- И. Всичко, свързано с Божието обиталище, ни води до едно нещо – към съботата с нейната почивка и освежаване от Господа; в църковния живот ние сме в скинията, а скинията ни води до почивка, до наслаждението на Божията цел и това, което Той е направил!
- Й. Строителната работа на скинията и всичките ѝ принадлежности (представляващи делото на Господа за съграждането на църквата) трябва да започне с наслаждението на Бог и да продължи на интервали с освежаването чрез наслаждението на Бог; това ще покаже, че не работим за Бог със собствените си сили, а чрез наслаждението на Него и като сме едно с Него; това означава да пазим принципа на Съботата с Христос като вътрешната почивка в нашия дух.

Шесто Съобщение

Христос като Този, Който има цялата власт на небето и на земята

Четене от Писанията: Мат. 7:29; 21:24; Лука 5:24; Рим. 9:21-22; Евр. 13:17

I. Трябва да имаме дефиниция на думата власт – Мат. 7:29:

- А. Най-добрата дефиниция за власт е „силата или правото да се дават заповеди, да се вземат решения и да се налага подчинение, често произтичащо от позиция на власт или опит“.
- Б. В Библията властта е „моралното право да се упражнява власт, което в крайна сметка е произтича от и произлиза от Бога“.

II. Бог е върховната власт; Той има всичката власт – Рим. 9:21-22:

- А. Божията власт представлява Самият Бог; Божията сила представлява само Божиите дела – Мат. 21:24; Лука 5:24.
- Б. Божията власт всъщност е Самият Бог; властта произтича от самото Божие същество – Откр. 22:1.
- В. Всяка власт – духовна, позиционна и правителствена – произлиза от Бог – 2 Кор. 10:8; 13:10; Йоан 19:10-11; Бит. 9:6.
- Г. Когато се докосваме до Божията власт, ние се докосваме до Самия Бог – Ис. 6:1-5:
 - 1. Да се срещнеш с Божията власт е същото като да се срещнеш с Бог – Амос 4:12.
 - 2. Да обидиш Божията власт е същото като да обидиш Самия Бог.
- Д. В нашата връзка с Бог нищо не е по-важно от това да се докоснем до властта – Деян. 9:5; Мат. 11:25.
- Е. Познаването на властта е свързано с вътрешно откровение, а не външно учение – Деян. 22:6-16.
- Ж. Само Бог е пряката власт за човека; всички други власти са косвени власти – делегирани власти, представителни власти, назначени от Бог – Дан. 4:32, 34-37:
 - 1. Само когато се срещнем с Божията власт, можем да се подчиним на делегираните власти, които Бог е назначил – Мат. 28:18; Евр. 13:17; 1 Пет. 5:5.
 - 2. Бог изисква да се подчиняваме не само на Него, но и на всички делегирани от Него власти – Рим. 13:1-7; 2 Кор. 10:8; 13:10; Евр. 13:17.
 - 3. Тези, които не се подчиняват на косвената Божия власт, не могат да се подчинят и на пряката Божия власт.
 - 4. Бог иска да се подчиняваме на косвената власт – делегираната власт – за да можем да получим духовно снабдяване.
- З. Всички ние трябва да се подчиняваме на властта, да бъдем ограничени от Бога и да бъдем водени от Неговата делегирана власт – Ис. 37:16; Фил. 2:12; Евр. 13:17.

III. Във вселената има два велики принципа – Божията власт и бунтът на Сатана; Единственият спор между Бог и Сатана се отнася до властта – Деян. 26:18; Кол. 1:13:

- А. Бунтовничеството е отричане на Божията власт и отхвърляне на Божието управление:
 - 1. Сатана първоначално беше архангел, създаден от Бог, но поради гордостта си, той се самовъздигна, като наруши Божието всевластие и се разбунтува срещу Бог, стана Божи противник и установи своето собствено царство – Ис. 14:12-14; Езек. 28:2-19; Мат. 12:26.

2. Когато човекът съгреши, той се разбунтува срещу Бог, отрече се от Божията власт и отхвърли Божието управление; във Вавилон хората се разбунтуваха колективно срещу Бог, за да премахнат Божията власт от земята – Бит. 3:1-6; 11:1-9.

Б. Въпреки че Сатана се разбунтува срещу Божията власт и въпреки че човекът наруши Неговата власт, като се разбунтува срещу Бог, Бог няма да позволи този бунт да продължи; Той ще установи Своего царство на земята – Откр. 11:15.

В. Центърът на спора във вселената е свързан с това кой има властта – 4:2-3:

1. Трябва да воюваме със Сатана, като твърдим, че властта е у Бога – Деян. 17:24, 30.

2. Трябва да се подчиним на Божията власт и да я поддържаме – Мат. 11:25.

Г. Грехът на бунта е по-сериозен от всеки друг вид грях – 1 Царе 15:23.

IV. Човек, който представлява Бог в Неговата власт (представителна власт), трябва да притежава следните качества:

А. Той трябва да се подчинява на властта – Мат. 8:8-9.

Б. Той трябва да осъзнае, че сам по себе си няма власт – 28:18; 2 Кор. 10:8; 13:10.

В. Той трябва да познава Божията воля – Еф. 1:9; 5:17.

Г. Той трябва да е този, който се отрича от себе си – Мат. 16:24.

Д. Той трябва да бъде едно с Господа и да живее в постоянно и близко общение с Господа – 1 Кор. 6:17; 1:9; 1 Йоан 1:3.

Е. Той не трябва да бъде субективно настроен и не трябва да действа според собствените си чувства – 2 Кор. 3:5.

Ж. Той трябва да бъде мил и любезен в отношенията си с другите – Лука 6:35; вж. Рим. 5:15-16; 1 Кор. 2:12.

З. Той трябва да бъде човек във възкресение, живеещ във възкресенския живот на Христос – 2 Кор. 1:9; 4:14.

И. Той трябва да заеме смирено място пред Бога – Чис. 14:5; 16:3-4, 22, 45; Мат. 11:29; Рим. 12:16; Лука 14:7-11; 1 Пет. 5:5-6.

Й. Той трябва да може да понася обиди – Изх. 16:7; Чис. 14:2, 5, 9, 27; Мат. 6:14-15; 1 Кор. 4:6-13.

К. Той трябва да осъзнава своята неспособност и неподходящост – Изх. 3:11; 4:6-7, 10; 2 Кор. 3:5; 1 Кор. 15:10.

Л. Той трябва да бъде човек, който представлява Бог по подобаващ начин – Числа 20:2-13; 2 Кор. 5:18, 20; Еф. 6:20.

V. Най-важната молитва и най-духовната молитва е молитвата на властта – Мат. 18:18; Марк 11:20-24:

А. Молитвата на властта е заповед, основана на власт – Ис. 45:11; Марк 11:20-24:

1. Молитвата на властта е заповедна молитва – Ис. 45:11.

2. Ако искаме да имаме сериозни и ценни молитви пред Бога, трябва да можем да даваме някои властни заповеди пред Бога – Марк 11:23.

Б. Молитвата за власт има два аспекта – връзване и развързване – Мат. 18:18:

1. Обичайните молитви са молитви, които молят Бога да връзва и развързва.

2. Молитвите с власт са тези, с които връзваме и развързваме, като упражняваме власт.

В. Молитвата с власт е молитвата от Марк 11:20-24 – молитва, която е насочена не към Бога, а към „тази планина“ – стих 23:

1. Молитвата с власт не моли Бог да направи нещо; по-скоро тя упражнява Божията власт и прилага тази власт, за да се справи с проблеми и неща, които трябва да бъдат премахнати – стих 23.

2. Молитвата с власт не е директно искане към Бог; по-скоро тя се справя с проблеми чрез директно прилагане на Божията власт – Изход 14:15-27.
 3. Най-важната работа на победителите е да доведат властта на престола на земята; ако искаме да бъдем победители, трябва да се научим да се молим с власт и да говорим на планината – Откр. 11:15; 12:10.
- Г. Когато църквата се моли с власт, тя управлява над Хадес – Мат. 16:18:
1. Църквата има властта да управлява над всяко сатанинско нещо.
 2. Църквата трябва да покори всички дейности на злите духове чрез молитва и трябва да упражнява господство чрез молитва – Лука 10:17-19; Матей 18:18.
- Д. Ако искаме да се молим с молитвата на властта, първо трябва самите ние да сме подчинение на Божията власт; ако не се подчиним на Божията власт по отношение на Неговата позиция и не се подчиним на Неговата власт в ежедневието си и във всички практически въпроси, не можем да се молим с власт – Ис. 45:11; 1 Пет. 5:6; Откр. 22:1.
- Е. Молитвата за власт има небето като начална точка и земята за крайна цел – П.на П. 4:8; 6:10; Еф. 1:22-23; 2:6; 6:18:
1. Молитвата с власт се моли от небето към земята; тя започва от небесната позиция и слиза от небето към земята – 2:6.
 2. Да се молим надолу означава да стоим в позицията, която Христос ни е дал в небесните места, да заповядваме на Сатана с власт и да отхвърляме всичките му дела, да провъзгласяваме с власт, че всички Божии заповеди трябва да бъдат изпълнени – Мат. 6:9-10.
- Ж. Позицията на молитвата е възнесението, а властта на молитвата също е възнесение; всички молитви във възнесение са молитви на власт – Еф. 2:6; 1:22-23:
1. Молитвата на властта е молитвата на някой, който е способен да дава заповеди, като стои в позицията на възнесение – Ис. 45:11.
 2. Ако сме в позиция на възнесение, нашата молитва ще бъде равностилна на Божието управление; тя ще бъде изпълнението на Неговите заповеди – Откр. 8:3-5.
- З. Когато стигнем до точката, в която имаме небесна позиция и небесна власт и по този начин сме способни да изричаме молитви на власт, ние сме на престола, царувайки с Господа – Еф. 2:5-6; Откр. 3:21; вж. Езек. 1:26:
1. В този момент нашата молитва е не само молитва, но и царуваща молитва на власт, а нашата молитва се превръща в Божието управление, изпълнението на Божието управление – Рим. 5:17, 21; Мат. 18:18; Откр. 8:3-5.
 2. Ако сме готови да се учим, ще стигнем до място, където можем да отправяме такива молитви за изпълнението на вечната Божия цел – Еф. 1:10-11; 3:9-11.